

Sygnatura akt I C 2299/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 08-12-2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Agnieszka Krzyżanowska

Protokolant:st.sekr.sąd. Aneta Szymczak

po rozpoznaniu w dniu 24-11-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) S. A. w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 13 893,92 zł (trzynaście tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

—

- 3 100 zł (trzy tysiące sto złotych) w wysokości 8 % w stosunku rocznym od dnia 21.10.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz w wysokości 7 % w stosunku rocznym od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty;
- 550 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych) w wysokości 7 % w stosunku rocznym od dnia 05.08.2016 r. do dnia zapłaty;
- 10 243,92 zł (dziesięć tysięcy dwieście czterdzieści trzy złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) w wysokości 7 % w stosunku rocznym od dnia 05.08.2016 r. do dnia zapłaty;

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 512 zł (pięć tysięcy pięćset dwanaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Agnieszka Krzyżanowska

Sygn. akt I C 2299/16

UZASADNIENIE

K. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w Ł. kwoty 13.893,92 zł. składającej się z : kwoty 3.100,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 21.10.2015 r. do dnia 31.12.2015r. i w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty, kwoty 550 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kwoty 10.243,92 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód zażądał zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na skutek zdarzenia drogowego z dnia 18.09.2015 r., auto którego jest właścicielem uległo uszkodzeniu, przy czym sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym

(...). Po zgłoszeniu szkody i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwany wypłacił mu tytułem odszkodowania udokumentowane koszty naprawy auta, nie uwzględniając jednak rynkowego ubytku wartości pojazdu określonego przez powoda na kwotę 3.100 zł. zgodnie z prywatną wyceną, której koszt wyniósł 550 zł. Również w toku postępowania pozwany nie uwzględnił wszystkich kosztów najmu pojazdu zastępczego, z którego powód musiał korzystać na skutek uszkodzenia swego auta, a które łącznie wyniosły 12.682,92 zł., gdyż wypłacił powodowi jedynie kwotę 2.439 zł. Nie zgadzając się z decyzjami pozwanego pismem z dnia 30.05.2016r. powód zgłosił reklamację w trybie ustawy z dnia 5.08.2015r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym, a pozwane (...)w ustawowym 30 dniowym terminie nie rozpatrzyło reklamacji, tym samym należy przyjąć, iż uznało ją za uzasadnioną.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że przyjął na siebie odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku i wypłacił powodowi ustaloną w toku postępowania likwidacyjnego kwotę odszkodowania W jego ocenie brak jest podstaw do wypłaty wyższego odszkodowania, gdyż kwota ta spełniła swoją funkcję kompensacyjną. Co do twierdzeń powoda odnośnie uznania roszczenia w wyniku nierozpoznania reklamacji w określonym terminie pozwany podniósł, iż termin ten jest terminem objętym jedynie domniemaniem, które może być obalone w dowolny sposób .

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18.09.2015r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd powoda marki M. (...) o nr rej. (...). Samochód, którym kierował sprawca zdarzenia był w chwili zdarzenia ubezpieczony u pozwanego z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów na podstawie umowy ubezpieczenia.

okoliczności bezsporne

Z uwagi na uszkodzenie auta, powód zawarł dwie kolejne umowy o wynajem auta zastępczego, przy czym pierwsza została zawarta na okres 21 dni, a następna na okres 99 dni. Z tego tytułu zostały mu wystawione faktury Vat opiewające na łączną kwotę 12.682,92 zł.

Dowód: umowy k. 23,25, protokół przekazania samochodu k. 26, faktury k. 21 , 24, 27, dokumenty w aktach szkody

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi odszkodowanie za uszkodzenia zgodnie z przedłożonymi w toku postępowania fakturami Vat, nie uwzględniając jednak rynkowego ubytku wartości pojazdu powoda. Podobnie tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego pozwany wypłacił powodowi kwotę 2.439 zł.

Dowód: okoliczności bezsporne, decyzja k. 28-29, dokumenty w aktach szkody

Na zlecenie powoda sporządzono prywatną opinię techniczną na okoliczność wyliczenia rynkowego ubytku wartości pojazdu, za którą K. K. uiszczył kwotę 550 zł. Wynikająca z kosztorysu wysokość rynkowego ubytku wartości pojazdu wyniosła 3100 zł.

Dowód: prywatna opinia techniczna k. 15-19, rachunek k. 20

Pismem z dnia 30.05.2016r., doręczonym pozwanemu (...)w dniu 2.06.2016r., powód zgłosił reklamację na decyzje pozwanego dotyczące wysokości przyznanego odszkodowania za uszkodzenie auta nieuwzględniające rynkowego ubytku jego wartości oraz dotyczące zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego również nie uwzględniające w pełni poniesionych przez powoda kosztów. Reklamacja ta została zgłoszona w trybie art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 w związku z art. 2 pkt 1 lit b i art. 2 pkt 3 lit f ustawy z dnia 5.08.2015r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym.

Dowód: pismo k. 30-32, dowód odbioru k. 34

Z uwagi na brak odpowiedzi pozwanego, pismem z dnia 8.07.2016r., doręczonym pozwanemu (...)w dniu 12.07.2016r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.650 zł. tytułem odszkodowania i 10.243,92 zł. tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: pismo k. 35-36, dowód odbioru k. 38

Sąd dał wiarę wskazanym w ustaleniach stanu faktycznego dokumentom, gdyż ich autentyczność i prawdziwość treści w nich zawartych nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie dopatrywał się powodów by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

W sprawie nie budziło wątpliwości, iż pozwany ponosi co do zasady odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez właściciela samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 18.09.2015r. z uwagi na przejęcie odpowiedzialności cywilnej deliktowej sprawcy zdarzenia, co nie było zresztą kwestionowane przez strony.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich samoistni posiadacze mogą żądać naprawienia szkód tylko na zasadach ogólnych. Tym samym przepis ten odsyła do normy prawnej zawartej w art. 415 k.c., który statuuje podstawową zasadę odpowiedzialności deliktowej, zgodnie z którą kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Tym samym w oparciu o art. 822 § 4 k.c. i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. nr 124, poz. 1152 ze zm.) można domagać się należnego odszkodowania bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się bowiem do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (art. 822 § 1 k.c.). Z kolei zgodnie z art. 9 ust. 1 cytowanej ustawy ubezpieczeniowej umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Dalej zgodnie z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 w/w ustawy). Jest oczywistym, iż odszkodowanie ma charakter kompensacyjny, a zatem nie może ono przewyższać realnej szkody jaką poniósł poszkodowany zawinionym działaniem sprawcy. Wysokość odszkodowania nie może prowadzić bowiem do wzbogacenia się poszkodowanego kosztem zobowiązanego, zwłaszcza, że zgodnie z art. 363 § 1 k.c. preferowanym sposobem naprawienia szkody jest restytucja naturalna.

Przenosząc powyższe wskazania na grunt niniejszego postępowania zauważyć należy, iż powód ze swej strony dokonał wszystkich czynności zmierzających do dochodzenia roszczenia przed ubezpieczycielem, prawidłowo wskazując jego podstawę.

Niezwykle istotnym w niniejszej sprawie jest okoliczność, iż powód dochodzi zapłaty nie z przytoczonych wyżej przepisów określających ogólną odpowiedzialność pozwanego (...)i zasad ustalania wysokości odszkodowania, ale norm prawnych zawartych w stosunkowo nowej regulacji tj. ustawie z dnia 5.08.2015r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz.U. 2015 poz. 1348) i reklamacji zgłoszonej w trybie art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 w związku z art. 2 pkt 1 lit b i art. 2 pkt 3 lit f w/w ustawy. Bezspornym pozostaje również

to, że możliwość zastosowania powyższej regulacji w pewnym sensie „wyprzedza” zastosowanie w/w norm ogólnych i obowiązków dowodowych z nich wynikających.

Zgodnie z art. 1. w/w ustawy określa ona zasady rozpatrywania reklamacji przez podmioty rynku finansowego, składanych przez klientów tych podmiotów oraz zasady działania Rzecznika Finansowego. Art. 2 wskazuje, iż za klienta podmiotu rynku finansowego uważa się min. osobę będącą osobą fizyczną ubezpieczającego, ubezpieczonego, uposażonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia, jak też osobę fizyczną dochodzącą roszczeń na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392, z 2014 r. poz. 827 oraz z 2015 r. poz. 1273, 1691, 1844 i 2281) od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego lub Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Tym samym istnieje możliwość zastosowania powyższej regulacji do stosunków pomiędzy stronami niniejszego procesu..

Zgodnie natomiast z pkt. 2 art. 2 ustawy za reklamację uważa się wystąpienie skierowane do podmiotu rynku finansowego przez jego klienta, w którym klient zgłasza zastrzeżenia dotyczące usług świadczonych przez podmiot rynku finansowego. Jednocześnie w art. 3 ust. 1 ustawodawca wskazuje, iż reklamacja może być złożona w każdej jednostce podmiotu rynku finansowego obsługującej klientów zarówno w formie pisemnej jak i ustnej lub też w formie elektronicznej z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej, o ile takie środki zostały do tego celu wskazane przez podmiot rynku finansowego. Art. 4. ust 1 stanowi, że podmiot rynku finansowego zamieszcza w umowie zawieranej z klientem następujące informacje dotyczące procedury składania i rozpatrywania reklamacji: miejsce i formę złożenia reklamacji; termin rozpatrzenia reklamacji i sposób powiadomienia o rozpatrzeniu reklamacji. W odniesieniu do klientów, którzy nie zawarli umowy z podmiotem rynku finansowego informacje, o których mowa w ust. 1, powinny zostać dostarczone w ciągu 7 dni od dnia, w którym nastąpiło zgłoszenie roszczeń klienta wobec podmiotu rynku finansowego. Ponadto w art. 5 ust. 1 i 2 ustawodawca stanowi, iż po złożeniu przez klienta reklamacji, zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, podmiot rynku finansowego rozpatruje reklamację i udziela klientowi odpowiedzi w postaci papierowej lub za pomocą innego trwałego nośnika informacji. Odpowiedź, o której mowa w ust. 1, podmiot rynku finansowego może dostarczyć pocztą elektroniczną wyłącznie na wniosek klienta. Odpowiedź, o której mowa w art. 5 ust. 1, powinna zawierać w szczególności: uzasadnienie faktyczne i prawne, chyba że reklamacja została rozpatrzona zgodnie z wolą klienta, wyczerpującą informację na temat stanowiska podmiotu rynku finansowego w sprawie skierowanych zastrzeżeń, w tym wskazanie odpowiednich fragmentów wzorca umowy lub umowy, imię i nazwisko osoby udzielającej odpowiedzi ze wskazaniem jej stanowiska służbowego, określenie terminu, w którym roszczenie podniesione w reklamacji rozpatrzonej zgodnie z wolą klienta zostanie zrealizowane, nie dłuższego niż 30 dni od dnia sporządzenia odpowiedzi (art. 9 ustawy). W przypadku nieuwzględnienia roszczeń wynikających z reklamacji klienta treść odpowiedzi, o której mowa w art. 5 ust. 1, powinna zawierać również pouczenie o możliwości: odwołania się od stanowiska zawartego w odpowiedzi, jeżeli podmiot rynku finansowego przewiduje tryb odwoławczy, a także o sposobie wniesienia tego odwołania, skorzystania z instytucji mediacji albo sądu polubownego, albo innego mechanizmu polubownego rozwiązywania sporów, jeżeli podmiot rynku finansowego przewiduje taką możliwość, wystąpienia z wnioskiem o rozpatrzenie sprawy do Rzecznika Finansowego, wystąpienia z powództwem do sądu powszechnego ze wskazaniem podmiotu, który powinien być pozwany i sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy (art. 10).

Art. 6 powołanej wyżej ustawy wskazuje, iż odpowiedzi, o której mowa w art. 5 ust. 1, należy udzielić bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania reklamacji. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie odpowiedzi przed jego upływem. W szczególnie skomplikowanych przypadkach, uniemożliwiających rozpatrzenie reklamacji i udzielenie odpowiedzi w terminie, o którym mowa w art. 6, podmiot rynku finansowego w informacji przekazywanej klientowi, który wystąpił z reklamacją wyjaśnia przyczynę opóźnienia, wskazuje okoliczności, które muszą zostać ustalone dla rozpatrzenia sprawy oraz określa przewidywany termin rozpatrzenia reklamacji i udzielenia odpowiedzi, który nie może przekroczyć 60 dni od dnia otrzymania reklamacji (art. 7 w/w ustawy). Jednocześnie ustawodawca w art. 8 stanowi, iż w przypadku niedotrzymania terminu określonego w art. 6, a w określonych przypadkach terminu określonego w art. 7, reklamację uważa się za rozpatrzoną zgodnie z wolą klienta.

Dokonując analizy przytoczonych wyżej unormowań stwierdzić należy, iż opisane w w/w ustawie postępowanie jest kolejną z podjętych na przestrzeni ostatnich dwóch lat działań ustawodawcy mających na celu wzmocnienie interesów konsumentów wprowadzając odformalizowane postępowanie reklamacyjne. Osoby fizyczne korzystające z usług podmiotów rynku finansowego, do chwili wprowadzenia ustawy w życie nie mogły korzystać z ochrony w tym zakresie, a to z uwagi na wyłączenia zawarte w art. 4 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta (stosowanie ustawy jedynie do usług finansowych świadczonych na podstawie umów zawieranych na odległość). Analiza treści powyższej ustawy pozwala na stwierdzenie, iż jednym z głównych jej założeń jest ujednoczenie i zobligowanie podmiotów rynku finansowego do opracowania i wdrożenia procedur rozpatrywania reklamacji składanych przez klientów. Świadczy o tym również objęcie niniejszą regulacją wszystkich instytucji działających na rynku polskim. Główna zasada odformalizowania postępowania reklamacyjnego i przyspieszenie jego trwania wynikają wprost ze wskazania szerokich form zgłaszania reklamacji oraz terminu do jej rozpoznania. Co istotne, ustawa nakłada na podmiot rynku obowiązek rozpoznania reklamacji w ściśle określonym terminie 30 dni z możliwością jego przedłużenia do 60 dni w szczególnie skomplikowanych przypadkach (art. 6 i 7 ustawy), przy czym w każdym przypadku podmiot musi powiadomić składającego reklamacje o przyczynach opóźnienia (art. 7). Podobnie ustawodawca nakłada na podmiot rynku finansowego obowiązek pisemnego ustosunkowania się do złożonej reklamacji poprzez udzielenie informacji zawierającej szczegółowo określone treści (art. 9) wraz ze wskazaniem sposobu i możliwości odwołania (art. 10). Skutkiem niedotrzymania terminów wskazanych w art. 6 jest uznanie zgłoszonej reklamacji za zasadną (art. 8).

W świetle powyższego nie można zgodzić się z pozwanym, iż sankcja zawarta w w/w normie prawnej dotyczy terminu, który objęty jest jedynie domniemaniem. Nawet jeżeli tak by było, to na pozwanym ciążył obowiązek dowiedzenia okoliczności wzruszających domniemanie. Tymczasem pozwany nie zaprzeczył, iż powód skutecznie zgłosił reklamację, na którą nie uzyskał odpowiedzi de facto do chwili obecnej, albowiem nawet odpowiedź na pozew, poza lakonicznym stwierdzeniem bezzasadności roszczeń zgłoszonych w toku reklamacji, nie zawiera informacji co do postępowania ubezpieczyciela podjętych w celu jej rozpoznania. Również dokumenty złożone do odpowiedzi na pozew, podobnie jak akta szkody, nie zawierają jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego to, że ubezpieczyciel podjął jakiegokolwiek kroki czy czynności zmierzające do rozpoznania reklamacji w trybie wskazanym w przedmiotowej ustawie. Pozwany nie przedłożył także dokumentów świadczących o udzieleniu powodowi w jakimkolwiek terminie odpowiedzi na zgłoszoną reklamację zawierającej informacje wskazane w treści art. 9 w/w ustawy, pomijając nawet 30 i 60 dniowy termin zakreślony przez ustawodawcę. Samo wskazywanie w odpowiedzi na pozew, iż roszczenie powoda jest skomplikowane i wymagające szczegółowych ustaleń bez przedłożenia odpowiedzi na zgłoszoną reklamację pozostaje bez znaczenia, a to z uwagi na treść art. 8 ustawy, który wyraźnie stanowi, iż niedotrzymanie w/w terminów jest jednoznaczne z rozpoznaniem reklamacji zgodnie z wolą klienta. Skoro pozwany uznawał, iż żądanie reklamacyjne jest bezzasadne, to winien był w swej odpowiedzi wskazać na powód nieuwzględnienia reklamacji pouczając powoda o możliwości odwołania się od tego stanowiska zgodnie z treścią art.10, czego ani w terminie do dnia 2.07.2016r. ani do dnia 2.08.2016r. w żaden sposób nie uczynił.

Zdaniem Sądu ustawodawca wprowadzając do obrotu prawnego zapisy ustawy z dnia 5.08.2015r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym, nałożył na podmioty rynku finansowego obowiązek jej stosowania jeszcze przed przepisami ogólnymi dotyczącymi reguł odpowiedzialności cywilnej wynikającej z umowy ubezpieczenia opisanymi w części wstępnej rozważań prawnych uzasadnienia. Zakładając racjonalizm ustawodawcy należy więc przyjąć, iż głównym założeniem w/w ustawy jest to, aby była ona stosowana przez podmioty występujące na rynku finansowym w sposób i terminach szczegółowo w niej wskazanych. Ewentualna opieszałość lub ignorancja może obciążać jedynie te podmioty.

Z tych to powodów przeprowadzenie postępowania dowodowego mającego ustalić zasadność wysokości żądania powoda zdaje się być zbędne i zmierzające do nieuzasadnionego przedłużania postępowania w sytuacji uznania reklamacji za rozpoznaną zgodnie z żądaniem klienta.

Z tych to powodów i mając na uwadze powyższe ustalenia, uznając brak odpowiedzi pozwanego na reklamację powoda w określonym terminie za rozpatrzenie jej zgodnie z jego żądaniem, w pkt 1 wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem.

Na marginesie stwierdzić należy, iż stanowisko (...), na którym opiera się pozwany, nie może stanowić podstawy do odmiennej oceny sprawy. Nie sposób nie zauważyć, iż stanowisko to wraz z opinią dotyczyło „projektu ustawy”, które zapewne zostało poddane ocenie ustawodawcy jeszcze przed ustaleniem ostatecznego brzmienia ustawy. Z tego też wynika, iż obecna podstawa normatywna zawarta w przepisach ustawy ostatecznie oddaje wolę i zamierzenia ustawodawcy, co pozwany zdaje się pomijać.

Co do odsetek Sąd przyjął za uzasadnione żądanie ich zasądzenia od dnia 21.10.2015 r. do dnia zapłaty co do kwoty 3.100 zł., a to zgodnie z terminem wymagalności roszczenia wskazanym w art. 14 ust. 1 powołanej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych oraz art. 817 § 1 k.c. tj. po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Data zgłoszenia szkody nie była przez pozwanego kwestionowana.

Z kolei roszczenie o zapłatę kwoty 550 zł z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii oraz kwoty 10.243,92 zł. tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego zostało zgłoszone przez powoda pozwanemu również w powództwie, stąd zgodnie ze stanowiskiem powoda uwzględniono żądanie odsetek od daty późniejszej, czyli wytoczenia powództwa (5.08.2016r.). Podstawą prawną zasądzenia odsetek ustawowych był art. 481 § 1 i 2 k.c.

Powód wygrał proces w całości, stąd na zasadzie art. 98 k.p.c. pozwany winien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 5.512,00 zł, na które złożyły się: 695 zł – opłata od pozwu, 4.800 zł – wynagrodzenie pełnomocnika wg stawki minimalnej, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, o czym Sąd orzekł w pkt 2 wyroku.

SSR Agnieszka Krzyżanowska

Sygn. akt I C 2299/16

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)